

Таблетът на Физор Апс започна да издава пронизителен звук и една червена точка все по-интензивно започна да мига на дисплея, посочващ координатите на мястото, където ще се появи телепортираният. Адон насочи оръжието си към това място и ми направи знак да застана зад нея.

След секунди пред нас се появи Сидо Йинкс с вдигнати ръце, викайки:

- Предавам се, предавам се, не стреляй!

Адон въздъхна дълбоко и му каза:

- Имаш късмет, че след безсънната нощ са ми забавени реакциите. Иначе да те бях зашеметила.

- Оценявам чувството ти за хумор – Сидо Йинкс свали ръцете си. - Нали ви казах, че ще се погрижа за охраната.

- Не ми каза, че идваш – ядоса се Адон. - И я ми кажи, откъде намери телепорт?

- От совалката – вдигна рамене Сидо Йинкс. - Сега сме се пренесли в хангара, защото квартирите във Варна не ми изглеждат безопасни.

- И след като Физор Апс има такава програма, мислиш ли, че на кораба-майка няма да имат? - не се успокои Адон.

- О-о, това ли? - махна с ръка Сидо Йинкс. - Те следят само някой да не се промъкне незабелязано на кораба-майка и не ги интересува кой се телепортира на няколко километра извън него.

- Откъде знаеш? - подозрително го изгледа Адон.

- Нали преди години работех като отговорник по безопасността на един такъв кораб, вярно, не на този, който се приземи, но подобен – обясни Сидо Йинкс.

- Нещо не ме убеди – поклати глава Адон.
- Добре, добре – Сидо Йинкс се опита да успокои Адон, - Блатор се свърза с мен преди два часа и ме нае да се погрижа Физор Апс и спътниците ѝ да се придвижат безопасно до базата на Додранс. За съжаление, пилотите си отидоха, както знаеш. Аз мога малко да управлявам такава совалка, но няма да мога да се справя. Затова ми трябва още един пилот.

- Като се върнем, ще поговорим за това – каза Адон. - В Хронда управлявам една полицейска совалка. Вашата ми е позната само от музея.

- Значи, ще се справите! - извика Сидо Йинкс.

- Ти откога започна да ми говориш учтиво? - засмя се Адон.

- Не, това беше в множествено число – уточни Сидо Йинкс.

- Значи, няма да караш ти? - предположи Адон.

- Няма – поклати глава Сидо Йинкс. - Нали ти казах, че няма да мога да се справя. Единият пилот ще е Физор Апс.

- Ти откога започна да решаваш, вместо мен? - се чу гласът на Физор Апс, която слизаше по стълбите от втория етаж.

- Не, не – не се съгласи Сидо Йинкс, - не съм решавал. Блатор ми се обади.

- Блатор? - извика Физор Апс. - Той къде е?

- В базата на Додранс – обясни и на нея Сидо Йинкс.

- Добре тогава – съгласи се Физор Апс.

В този момент иззвъня смартфона ми.

Отново се обади гласът от преди малко. Обясних му откъде да ни вземе след половин час. Той потвърди и

затвори телефона.

- Къде отивате? - поинтересува се Физор Апс.

- Ще превеждам на среща с командира на корабамайка – отговорих аз.

- О! Много добре! - зарадва се Физор Апс.

- И какво му е добре? - учудих се аз.

- Ще разберем какво е положението – обясни Физор

Апс.

- Щом се върна, ще разкажа – съгласих се аз.

- Не е нужно – обади се Сидо Йинкс и ми подаде някакъв предмет с големината на еднолевова монета. - Това устройство ще препредава мислите на всички в стаята, където се провежда срещата.

- И къде ще ги препредава? - попитах аз.

- До моя компютър – отговори Сидо Йинкс. - След това се декодират и записват като текст.

- Как се различава кой кой е? - поинтересувах се аз.

- Малко е проблематично, но имам опит – обясни

Сидо Йинкс. - Все пак, ще ми е нужна и допълнителна информация. Като се върнете, ще ми я дадете. Освен това, радиопредавателят на устройството може да предава и звук от събитието. Настроил съм и тази опция. За видео не настоявам, защото трябва да го поставите на открито място, а по този начин рискувате.

- Добре – съгласих се аз и взех устройството.

След това аз и Адон тръгнахме по посока към Варна, към мястото, откъдето щяха да ни вземат с хеликоптера.

- Не можа да си починеш – казах на Адон.

- Това изобщо не ми пречи – поклати глава тя.

- Изобщо? - учудих се аз.

- Издържам да не спя няколко нощи – обясни Адон.

- Как е възможно? - не можех да разбера аз.
- Не знам – вдигна рамене Адон. - Просто мога да издържам по-продължително време без сън.
- Всички ли в Хронда сте такива? - поинтересувах се аз.
- Не – засмя се тя. - Всички нормални хора не издържат без сън.
- Всички нормални ли? - попитах аз. - Не си ли в това число и ти?
- Явно не съм – отговори Адон. - От малка съм такава. Трудно можеха да ме накарат да спя през деня, а нощно време често ставах и си играех. Нашите се бяха уплашили и ме водеха по лекари. Те не знаеха какво да кажат и ме препращаха при други. Детството ми мина под знака на постоянни прегледи, които установявах, че съм напълно здрава. Единственото нещо, което пишеше в документите, беше, че съм била страдала от безсъние! А истината е, че никога не съм страдала от безсънието. За разлика от повечето хора, имам нужда от много по-малко сън. От тази гледна точка не съм нормална.
- И колко време спиш? - полюбопитствах аз.
- Веднъж на три-четири нощи, да речем по пет-шест часа – обясни Адон.
- Искаш да кажеш, че спиш средно час и половина на денонощие? - изненадах се аз.
- Не съм го смятала, но щом казваш – отвърна тя.
- Докато разговаряхме, без да бързаме, стигнахме до уреченото място. Погледнах часовника на смартфона си и разбрах, че всеки момент трябва да се появи хеликоптерът.
- Много е шумен – каза Адон, преди още да го чуя.
- Чуваш ли го? - изненадах се аз.
- Защо? - погледна ме Адон. - Не го ли чуваш и ти?

- Още не – поклатих глава аз.

- Аз го чувам от няколко минути – каза Адон. -

Затова се учудих, че не го чуваш.

- Ясно – кимнах аз. - И слухът ти е много по-развит от моя.

- С това също имах неприятности – обясни Адон. -

Когато бях малка всички деца ме отбягваха, защото постоянно чувах какво си шепнеха.

- Всъщност, това не ти ли пречи? - попитах я аз.

- Свикнала съм с такъв слух – отговори Адон – и не знам как е щяло да бъде, ако имах по-слаб слух.

В този момент и аз чух шума от двигателя на хеликоптера. След една-две минути го видяхме и след още толкова той започна да се снижава за кацане.

Когато хеликоптерът беше вече на земята, вратата се отвори и отвътре изскочи един офицер от военно-въздушните сили.

- Аз съм полковник Донев – представи се той, - от щаба на военно-въздушните сили.

- Приятно ми е – казах аз. - А това е Адон. Тя ме придружава.

Полковникът не зададе въпрос защо Адон ме придружава и повече не се бавихме. Качихме се на хеликоптера и излетяхме. Посоката, в която летяхме, беше към центъра на града. След няколко минути бяхме над общината и започнахме да се снижаваме за кацане.

- Повикахте ви – обясни накратко полковник Донев, - защото с огромния летателен апарат, който няма как да не сте забелязали, пристигнаха хора, говорещи подобен на хърватския език.

- Как разбрахте, че е подобен? - попитах аз.

- Изпратихме в Министерството запис от речта на

пришълците при първата ни среща – каза полковникът. - Оттам ни съобщиха, че няколко специалиста, независимо едни от други, са потвърдили, че езикът е южнославянски, а двама от тях са го нарекли директно старохърватски.

- А вие какво разбрахте при първата ви среща? - поинтересувах се аз.

- Почти нищо – отвърна полковникът. - Затова се нуждаем от помощта ви.

- За съжаление – казах аз, - не съм запознат със старохърватски. Единственият старославянски език, който съм изучавал, е старобългарският.

- Разбирам – кимна полковникът. - Обаче засега нямаме друга алтернатива. Дали има такъв специалист у нас, нямаме информация.

- Добре – съгласих се аз. - Ще се опитам да помогна, но това означава, че не можете да разговаряте както с обикновен преводач. Ще трябва да използвате съвсем кратки прости изречения, без паразитни думи и изрази, като, например: „длъжен съм да заявя“, „най-отговорно заявявам“, „искам да ви уверя“ и хиляди от този сорт.

- Ще инструктирам участниците в срещата от наша страна – прие искането ми полковникът. - Но за другата страна не гарантирам.

- Аз ще се опитам да ги насоча към такива изречения, ако и те предварително не са разбрали как трябва да говорят – обясних аз.

Скоро хеликоптерът се приземи на площадката на покрива на общината. Скочихме на площадката и полковникът ни поведе към асансьора. Слязохме няколко етажа надолу и влязохме в една зала за заседания. В нея, доколкото разбрах от пръв поглед, все още нямаше

представители на екипажа на кораба-майка.

- Господа! - делово се обърна полковникът към присъстващите. - Ще ви помоля да се придържате към следното: при разговор с пришълците използвайте само кратки прости изречения и в никакъв случай не използвайте паразитни думи и изрази, които нямат смисъл. И още нещо: изчаквайте преводача да преведе и обясни казаното, без да бързате. Намираме се в особена ситуация – това е среща с непозната цивилизация!

- Кога ще пристигнат? - попита някой от залата.

- Нямам представа – спокойно отговори полковникът. - Знаете, че не разбираме езика им. Опитвахме се да им обясним, че ги чакаме в два часа следобед по наше време, но не получихме никакви индикации, че са разбрали.

Погледнах часовника на смартфона. Беше два без пет. Адон ме докосна по лакътя и с поглед ми посочи средата на залата, където имаше празно пространство, по периферията на което бяха наредени масите. Не разбрах какво искаше да ми каже Адон и я погледнах въпросително.

- Ще се появят там – обясни тя.

- Как разбра? - попитах аз.

Адон само вдигна рамене.

В този момент на посоченото от Адон място се появиха от нищото четирима мъже, които изглеждаха без лица.

